

תפ (ת"א) 8675-07-11 מדינת ישראל פרקליטות מחוז תל אביב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

1.5.12

ת"פ 8675-07-11 מדינת ישראל נ' רחמים(עציר)

כב' השופט בני שגיא	בפני
מדינת ישראל – פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)	המאשימה:
ע"י ב"כ עו"ד נעה בר	
נגד	
אליהו רחמים (עציר)	הנאשם:
ע"י ב"כ עו"ד בני כץ	

חקיקה שאוזכרה:

[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 345\(א\)\(3\), 348\(א\), 349\(א\), 379, ב'ה' לפרק ב'](#)

גזר דין

כללי

1. הנאשם, בן 20, הורשע על יסוד הודאתו, בכתב אישום מתוקן הכולל שלושה אישומים שעניינם של שניים מהם - ביצוע עבירות מין בקטינים.

על פי עובדות האישום הראשון - ביום 13.6.11 ברחוב בבני ברק, משך הנאשם בחזקה את ידו של קטין בן 10 וגרר אותו. באישום זה הורשע הנאשם בעבירת תקיפה לפי [סעיף 379 לחוק העונשין](#), תשל"ז - 1977 (להלן - **חוק העונשין**).

על פי עובדות האישום השני - עובר ליום 17.6.11, במועדים שאינם ידועים למאשימה, במספר הזדמנויות, ביצע הנאשם מעשים מגונים בקטין בן 11 אותו פגש בדרך מתלמוד

--- סוף עמוד 1 ---

תורה ..... לכיוון ביתו. המעשים המגונים בוצעו באופן שהנאשם היה מרים את הקטין כשפניו מופנות לכיוונו, ואז חיבקו בחזקה ושפשף אותו על איבר מינו במטרה להגיע לסיפוק מיני. באישום זה הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה (בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים), לפי [סעיף 348\(א\)](#) בנסיבות [345\(א\)\(3\) לחוק העונשין](#) (**ריבוי עבירות**).

על פי עובדות האישום השלישי - ביום 17.6.11 בשעת צהריים, בסמוך לתלמוד תורה ...., ביצע הנאשם מעשה מגונה בקטין בן 6, בכך שהרים את הקטין כשגבו מופנו לכיוונו, ואז חיבקו בחזקה ושפשף אותו על איבר מינו במטרה להגיע לסיפוק מיני. באישום זה הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה (בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים), לפי [סעיף 348\(א\)](#) בנסיבות [345\(א\)\(3\) לחוק העונשין](#).

הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הגבילה התביעה עתירתה לעונש של 3 שנות מאסר, ורכיבי ענישה נוספים. סוכם כי הסניגור יטען באופן חופשי ביחס לכל רכיבי הענישה.

2. **תסקיר שירות המבחן** חושף נסיבות יוצאות דופן. הנאשם, בן 20, גדל במשפחה שניהלה אורח חיים דתי, ולמד, לאורך השנים, במסגרת ישיבות שונות. התסקיר מתאר כי מגיל צעיר נדחה הנאשם על ידי קבוצת השוים, וסבל מהצקות. החל מכיתה ח', פרש עליו נער בוגר מהישיבה את חסותו, והחל לנצל אותו מינית, תוך איומים שאם יסרב, יפקיר אותו לנערים שהיו אלימים כלפיו

בעבר. הניצול המיני נמשך 5 שנים, והגיע עד קיום יחסי מין מלאים. בשלב מסוים נחשפו המעשים, והנער הפוגע סולק מהישיבה. באותה תקופה, פנה הנאשם לגורמים בישיבה ודיווח על דחף בלתי נשלט להימצא בחברת ילדים, ובעקבות מכלול האירועים ודיווחיו של הנאשם הופנה לקבלת טיפול בעמותה המטפלת בפוגעים ונפגעים מינית מהמגזר החרדי. מהדיווח שהתקבל מעו"ס העמותה עלה כי לאחר סיום ההתעללות החל הנאשם לסבול מהפרעת דחק פוסט טראומטית, אשר מצאה ביטוי בכאבים בחזה, לחצים בראש, ובמקביל - אף התפרצויות בכי, תנודות במצבי הרוח, עצבות וכדוך. התהליך הטיפולי החל בחודש נובמבר 2010 ובמשך הזמן נראה היה כי חלה התמתנות בסימפטומים. באפריל 2011, כ-5 חודשים לאחר תחילת הטיפול, החל הנאשם לקבל טיפול פסיכיאטרי במטרה לדכא את המחשבות האובססיביות וההתנהגות הכפייתית בקשר לילדים. בתסקיר צוין כי הטיפול הפסיכיאטרי הפסיק את את העיסוק הכפייתי בילדים, אולם עורר דחפים תוקפניים, עד שהוחלט להפסיקו. העבירות בתיק דנן בוצעו מספר ימים טרם הפסקת הטיפול התרופתי. התסקיר כולל התייחסות להשפעות הניצול המיני שעבר הנאשם על נטייתו והתנהגותו המינית, ובהיעדר מסגרת סגורה לעברייני מין, סבור שירות המבחן כי יש לשלב, במסגרת חלופת מעצר, במרכז יום לטיפול בעברייני מין. אציין בהקשר זה כי בהליך המעצר הורה בית משפט השלום על שחרורו של הנאשם בתנאי חלופת מעצר, מתוך כוונה לשלב בהליך טיפולי, אולם בית המשפט המחוזי קיבל את ערר המדינה, והורה על המשך החזקתו במעצר. נראה אפוא כי אפשרות זו של שחרורו ממעצר לצורכי טיפול, טרם גזירת דינו, אינה ריאלית.

--- סוף עמוד 2 ---

3. **נלמד מחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות כי הנאשם צעיר, ילדותי, בעל אישיות בלתי בשלה, ודימוי עצמי מאד נמוך.** הנאשם חווה פגיעות מיניות לאורך השנים, אך מתאר רגשות לא מעובדים של הזדהות וההערצה כלפי הנער הפוגע. הוסבר כי מדובר בתופעה המוכרת בספרות כאחד ממנגנוני ההגנה אשר תפקידו למנוע מתכנים ודחפים מאיימים לחדור לתודעה. באמצעות מנגנון הזדהות עם התוקף, וחיקוי התנהגותו, נמנע הקורבן מלחוש כעס כלפי דמות אותה הוא חווה כתוקפנית. להתרשמות עורכת חוות הדעת, הנאשם טרם עיבד את חווית הפגיעה בו והיא מהווה נדבך משמעותי בהוויתו היומיומית. הנאשם מדווח על משיכה מינית לילדים בגילאי 10-11, ודפוסי חשיבתו עונים על ההגדרה של סטיה מינית מסוג דפופיליה. בהתייחס לעבירות, בולטים עיוותי חשיבה רבים, ומינימליזציה של המעשים, תוך ביצוע השוואה של הפגיעה אותה הוא חווה, לזו שגרם לאחרים. הנאשם אינו מגלה אמפתיה כלפי קורבנותיו, ונעדר תובנות כלשהן באשר לחומרת העבירות והשלכת מעשיו על קורבנותיו, לא ברמה הרגשית ולא ברמה האינטלקטואלית. בהתייחס לטיפול - קיימת אמביוולנטיות מוקצנת והרושם כי הצהרות הנאשם בדבר נכונותו לטיפול הינן מהפה אל החוץ. **על יסוד מכלול הפרמטרים המפורטים בחוות הדעת, נקבע כי מסוכנותו המינית של הנאשם גבוהה.**

4. בשלב הראיות לעונש, העידה אמו של הנאשם, וכן רב הישיבה בה למד הנאשם, אשר תיאר את דמותו החיובית של הנאשם ואת חשיפת ההתעללות המינית בו והירתמותו לטיפול עוד טרם ביצוע העבירות.

עתירת התביעה

5. התובעת, עו"ד נעה בר, עתרה לאימוץ הרף העליון של הסדר הטיעון, תוך מתן דגש לנקודות הבאות: החומרה הכללית בעבירות המין, והחומרה המיוחדת בעבירות מין המבוצעות בקטינים; העובדה כי מדובר במספר מעשים, אשר בוצעו במספר הזדמנויות, ופגעו במספר קורבנות; גישתו של הנאשם למעשיו; מסוכנותו הגבוהה כנלמדת מהערכת המסוכנות. התובעת ציינה כי מערכות הטיפול בשב"ס ערוכות לטיפול בנאשם, ועל כן עתרה להטלת עונש אשר יאפשר את התחלת הטיפול ומיצויו במסגרת שב"ס.

עתירת ההגנה

6. הסנגור, עו"ד בני כץ, עתר להשתתף עונש מתון על הנאשם, כמניין ימי מעצרו (כ-11 חודשים). הסנגור מיקד טיעונו בנתונים הבאים: היותו של הנאשם קורבן לניצול מיני מתמשך, והשפעת ניצול זה על העבירות אותן ביצע; אישיותו החלשה של הנאשם; הודאתו קבלת האחריות; החסכון בזמן ציבורי; גילו הצעיר; היעדר עבר פלילי; והצורך להתמקד באפיק הטיפולי, כאשר בעניין זה הלין הסנגור על התנגדות המדינה לשחרור הנאשם כבר בשלב המעצר, שאז גובשה עבורו תוכנית טיפולית בקהילה.

7. המקרה שלפני מעורר התלבטות רבה.

מחד גיסא - מדובר במספר עבירות מין שבוצעו בשני קטינים רכים, על ידי עבריין מין אשר אינו מגלה אמפתיה לקורבנותיו, ונעדר תובנות כלשהן באשר לחומרת מעשיו והשלכותיהם. המעשים בוצעו בטבורה של עיר, בשעות היום, ויש בהם כדי ללמד על מסוכנותו הרבה של הנאשם והיעדר יכולתו לשלוט בדחפיו המיניים.

בית המשפט חייב לשדר מסר ברור ונחרץ, לנאשם ולדומיו, לפיו לא ניתן להתייחס בסלחנות לעבירות מין בכלל, ולא להמבוצעות בקטינים בפרט. ואם הדברים נכונים ברמת הכללית, בוודאי יפים הם לסיטואציה בה העבריין מוגדר ככזה שנשקפת ממנו מסוכנות מינית גבוהה לציבור. אצייך כי הצורך במתן טיפול לנאשם ברור ומובהק, אך בשלותו של הנאשם לטיפול מטלת בספק, וממילא לא ברור האם ניתן להעניק לו את הטיפול ההולם במסגרת שב"ס. מהמסמך שהוגש על ידי התביעה עולה כי לפחות הקבוצות הפסיכו-חינוכיות והמחלקות לטיפול בעברייני מין מיועדות לעבריינים שרמת המסוכנות הנשקפת מהם היא לכל היותר בינונית. גם שירות המבחן התייחס לאפשרות לטפל בנאשם רק במסגרת מרכז יום, כך שהמסקנה העולה מהאמור לעיל היא כי עד שחרורו של הנאשם מהכלא, לא ניתן להגיע להישגים באפיק הטיפול.

נראה אפוא כי מעבר לעקרונות ההלימה וההרתעה, ובהיעדר אפיק טיפולי משמעותי, יש ליתן משקל ממשי בענישה אף לצורך להגן על ציבור הקטינים מפני הנאשם.

מאידך גיסא - נסיבותיו של מקרה זה הן מיוחדות. התוקף הוא גמ קורבן; המנצל אחר לצורך סיפוק מיני הוא גמ מי שנוצל מינית משך 5 שנים; והפוגע בגופם ונפשם של קטינים הוא גמ זה שנפגע בגופו ובנפשו עוד בהיותו קטין. שיקול זה, כלשעצמו, רלוונטי משני היבטים. ראשית, יש בו כדי להסביר, ולו באופן חלקי, את האופן בו הגיע הנאשם לאן שהגיע, וזאת כמפורט בתסקיר ובהערכת המסוכנות. שנית, מדובר בנתון המצדיק התחשבות בשלב העונש, ויש בו כדי להחריג את עניינו של הנאשם מכל אותם מקרים שנדונו בפסיקה שהוגשה על ידי התובעת.

יתרה מכך, לזכותו של הנאשם עומדים נתונים נוספים אשר יש בהם כדי למתן את הענישה: הנאשם צעיר מאד, נעדר הרשעות קודמות, וקיבל אחריות משפטית מלאה על המיוחס לו. מעצרו הנוכחי של הנאשם הוא מעצרו הראשון, וברי כי לאור אישיותו החלשה ואותם היבטים קורבניים, מדובר בנתון בעל משמעות ממשית. נתונים אלה, אף במנותק מהיותו של הנאשם קורבן לניצול מיני, מצדיקים התחשבות במידת העונש.

נתתי דעתי אף לעדות אימו של הנאשם ורב הישיבה. כולי תקווה כי עם שחרורו של הנאשם ממאסרו, ישכילו הגורמים השונים לדאוג לשילובו של הנאשם בהליך טיפולי מתאים.

סיכום

8. ענישה משקפת לעולם תמהיל של נתונים, תוך עריכת איזון ביניהם. במקרה דנן, איזון בין הנתונים השונים מוביל למסקנה לפיה יש לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 17.6.11.

ב. 12 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם תוך 3 שנים מיום שחרורו יעבור עבירת מין מהעבירות המנויות

בסימן ה' לפרק ה' לחוק העונשין, ולמעט עבירה לפי סעיף 349(א).

ג. ניתן צו כללי למוצגים.

שקלתי האם יש מקום להטיל פיצוי, אולם בסופו של יום, ולאור גילו של הנאשם, נסיבותיו המיוחדות, והיעדר על יכולת כלכלית, מצאתי להימנע מכך. אין בכך משום הבעת עמדה באשר לנזק שנגרם למתלוננים, וברור כי ניתן יהיה ליתן את הדעת לכך בהליכים אחרים.

אודה לשב"ס ככל שיבחן האם בכל זאת ניתן להעניק לנאשם טיפול, ולו חלקי, עד שחרורו.
זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, 10 מאי 2012, במעמד הצדדים.

בני שגיא 54678313

בני שגיא, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

--- סוף עמוד 5 ---

-
-

תפ (ת"א) 8675-07-11 מדינת ישראל פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי) נ' אליהו רחמים

---

www.nevo.co.il

-